Màn đêm buông xuống, phủ lên thành phố Hải Thành một lớp sương mù dày đặc.Trong căn phòng tràn ngập mùi hương nước tiêu độc, Lương Nặc nằm thiếp đi, mê man trên chiếc giường trắng toát, một cơn gió lạnh từ cửa sổ tràn vào phòng làm cô cảm thấy rét run.

Ngay lúc đó, một đôi giày da bóng loáng lọt vào tầm mắt cô, đó là một người đàn ông.

Trong ánh sáng lập lòe, mập mờ, Lương Nặc cảm thấy hơi thở của một người đàn ông thô bạo phả vào mặt mình.

Nhà họ Lương không cho cô ăn cơm à? Ghầy nhom ốm yếu thế này!

“Vừa sờ đã thấy chả phải đồ xịn gì, hoàng loại A cũng không đến”

Vừa nói người đàn ông đã thô bạo xé rách quần áo của cô, ép cô nằm xấp xuống giường một cách tàn bạo, với một tư thế thật sự là làm người ta thấy nhục nhã hổ thẹn.

Với cái đầu đang trong trạng thái vô tri vô giác, Lương Nặc không biết chuyện gì đang xảy ra, bỗng nhiên thân thể cô có cảm giác lạnh toát đi, cô ý thức được việc mà người đàn ông sẽ làm, cô giật mình khóc thét lên.

“Đừng....xin anh hãy buông tha cho tôi.... tôi mới 18 tuổi, tôi vẫn còn là một học sinh....ba ngày rồi tôi chưa

tắm, người đầy mùi hôi, xin anh hãy tha cho tôi...”“Câm mồm”

Anh ta cáu kỉnh thốt ra hai chữ câm mồm, cái giọng điệu bá đạo ấy như kiểu không cho phép ai phản bác lại, cái khung cảnh ấy khó mà che đậy được sự căm ghét đối với anh ta.

Căm ghét?

Anh ta là ai?

Tại sao lại làm vậy với cô?

Mọi thắc mắc cứ như đang nhảy múa trong đầu của Lương Nặc vậy, không làm sao để có thể biết được câu trả lời.

Người đàn ông với thái độ vô cùng cứng nhắc, bóp chặt cổ tay của cô, cô cảm thấy toàn thân đau nhức, tới nỗi hôn mê đi không biết gì nữa.

Tít tít

Tiếng chuông điện thoại vang lên chói tai phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm,toàn thân Lương Nặc ướt đẫm mồ hôi, hốt hoảng tỉnh lại sau cơn mơ, vài giây sau cô mới lấy lại được tinh thần để với lấy chiếc điện thoại đặt trên chiếc bàn nhỏ phía đầu giường.

Nửa mơ nửa tỉnh nhìn vào điện thoại – tin nhắn của

đứa bạn thân, hỏi xem cô có hứng thú tham gia cuộc thi thiết kế sẽ được tổ chức vào đợt tới đây không, cô dụi dụi tai còn đang đau nhức và chỉ nhắn lại một từ: Có.

Sau khi đặt điện thoại xuống Lương Nặc mới ý thức được rằng cô đang nằm trên giường.

Tất cả sự việc xảy ra mà không có sự tự chủ, kiểm soát của bản thân, cô chỉ muốn chúng biến mất khỏi đầu mình, cô mở to mắt, chạy vào nhà vệ sinh lột bỏ bộ đồ ngủ và nhìn bản thân mình từ trên xuống dưới.

Cô gái trong gương với mái tóc dài xõa tung, toàn thân da thịt nhẵn bóng, không một chút thương tích hay có dấu hiệu nào cho thấy vừa phải chịu những hành động thô bạo.

Cơ thể không hề có sự đau nhức nào giống như trong những tiểu thuyết ngôn tình vẫn miêu tả, chỉ có một chút đau nhói kiểu như có vật gì châm vào người, cơ thể có chút đau mỏi, giống như ngủ mê mệt lâu quá vậy.

Hóa ra là nằm mơ!

Giấc mơ của tuổi mới lớn!

Đó chỉ là một giấc mơ, hơi có phần quá chân thực, trong sự hốt hoảng, cô vẫn có thể nhớ lại hơi thở nặng nề, ngôn ngữ xấu xa của người đàn ông đó...

Thậm chí cô còn cảm thấy giữa hai chân có thứ gì đó chảy ra, cô gượng gạo leo lên giường, túm lấy cái chăn chùm kín người, lăn qua lăn lại trên giường.

Làm thế nào bây giờ?

Cô thấy như bị Kỷ Sênh làm hư hỏng vậy, biến thành một đứa con gái hám sắc mất rồi, lại có thể mơ giấc mơ hoang đường như thế này.

“Cô hai, không hay rồi” ngay lúc đó người giúp việc nhà họ Lương nôn nóng sốt ruột gọi cửa phòng cô, thở dốc và nói: “Ông Hai đến rồi, còn nói tập đoàn Bác Thụy gặp chuyện rồi, phu nhân bảo cô nhanh nhanh xuống dưới nhà”.

Ông Hai là em trai của Lương Bác Văn, tên là Lương Bác Sinh.

Lương Nặc vừa nghe thấy vậy liền hoảng hốt bước xuống khỏi giường, đến cả quần áo cũng không để ý để thay ra, cô mặc bộ quần áo ngủ, chân đi đôi dép lê cứ thế chạy xuống tầng, nhưng vừa chạy được hai bước thì cảm thấy đầu nặng trịch chân đi không vững, chút nữa thì ngã từ cầu thang xuống dưới.

Cô vỗ nhẹ vào đầu.

Hôm nay làm sao vậy nhỉ? Sao mà đau nhức vậy không biết nữa?

Lương phu nhân nhìn bộ dạng của Lương Nặc liền trách mắng: “Mặc như vậy mà chạy xuống còn ra cái gì nữa!”

Lương Bác Sinh nhìn bộ dạng mơ mơ hồ hồ của Lương Nặc, nhíu đôi lông mày rồi rất nhanh nhìn Lương Nặc cười nói:”Nặc Nặc dậy rồi đó à? Chị dâu, chị cũng đừng mắng cháu nó mà”

“Mẹ, chú Hai ”. Lương Nặc lúng túng gãi gãi đầu, nói: “Tập đoàn xảy ra chuyện gì rồi ạ?”

Lương Bác Sinh có chút chần chừ do dự rồi nói: Năm nay, tập đoàn Bác Thụy có mấy hạng mục liên tiếp thất bại, công ty gặp vấn đề về vốn lưu động.....đến nay thì không thể cầm cự thêm được nữa rồi.”

Lương Nặc lắc đầu không thể tin được: “Không thể nào, giá cổ phiếu của công ty vẫn đang tăng mà”

“Giá cổ phiếu tăng, đó là sự yên lặng trước cơn sóng gió thôi”

“Thế ngân hàng? Có thể tìm ngân hàng để vay”

“Không được nữa rồi” Lương Bác Sinh lắc đầu, trong ánh mắt là sự che đậy không giấu nổi sự thất vọng. “ Số tiền chúng ta nợ ngân hàng vẫn chưa trả, đến nay đến vật thế chấp cũng không có gì, ngân hàng sẽ không cho chúng ta vay tiền nữa.”

“Vậy....vậy thì làm thế nào?” Lương phu nhân bỗng khóc nức nở: “ Khổ thân Vân Nhi vẫn còn ở nước ngoài học đại học, nếu mà tập đoàn có xảy ra chuyện gì, mẹ con chúng ta phải biết làm thế nào?”

“Chị dâu, chị đừng lo lắng quá”. Lương Bác Sinh nói: “Chúng ta có cách có thể giải quyết được vấn đề khó khăn hiện nay”.

Lương phu nhân và Lương Nặc ánh mắt bỗng sáng bừng lên: “Cách gì vậy?”Lương Bác Sinh hơi cúi đầu nhìn Lương Nặc: “Cháu nghe qua về Bắc Minh Dục chưa?”

Tương truyền, gia tộc giàu có nhất, thần bí nhất Hải Thành là gia tộc Bắc Minh, tập đoàn Bắc Minh là tập đoàn mà tất cả các doanh nghiệp đều không theo kịp, ông chủ hiện tại chính là Bắc Minh Dục.

Mọi người truyền nhau nói, 25 năm trước, ông ta bị 1 trận hỏa hoạn lớn làm cho dung nhan hoàn toàn thay đổi, cho tới khi 10 năm về trước mới bắt đầu tiếp quản công việc kinh doanh của gia tộc, đến nay đã gần 60, là người lòng dạ độc ác, lạnh lùng không có tình người.

Thậm chí còn có vị thầy bói nói, Bắc Minh Dục thân thể suy yếu, thận suy nhược, không qua ba năm sẽ tới số về dưới suối vàng!

Vậy là một Bắc Minh Dục đáng lẽ luôn làm người ta thấy sợ hãi lại là sự mong đợi của vô số các cô gái – những người chỉ biết đến tiền bạc, các cô mơ mộng rằng có một ngày sẽ được gả vào gia tộc Bắc Minh, đợi ba năm sau khi Bắc Minh Dục về dưới suối vàng thì gia sản của nhà Bắc Minh sẽ là của các cô.

Không hiểu tại sao lúc này Lương Bác Sinh lại nhắc tới Bắc Minh Dục, Lương Nặc tò mò thắc mắc: "Chú Hai. Lẽ nào Bắc Minh Dục muốn có tập đoàn Bác Thụy?"

"Cháu gái ngốc của ta, thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy chứ?" Lương Bác Sinh nhìn cô, rồi quay sang giải thích với Lương phu nhân: "Thiếu gia nhà Bắc Minh đồng ý đổ số vốn 1 tỷ vào công ty chúng ta, nhưng với điều kiện... gả Nặc Nặc cho anh ta!"

"Cái gì?" Nặc Nặc tròn mắt lên nhìn, phán ứng đầu tiên là nhất quyết lắc đầu: "Không được, cháu đã có bạn trai rồi...."

Lương phu nhân suy nghĩ một lát bèn nói với Lương Bác Sinh: "Bác Sinh, chú đi nói với nhà Bắc Minh, Nặc Nặc đồng ý, nhưng....tiền đầu tư của họ tính là tiền đầu tư, tiền làm lễ cưới tính tiền làm lễ cưới, ngoài tiền đầu tư ra, phải thêm một tỷ tiền lễ cưới nữa!"

"Chị dâu, dẫu sao thì cũng là tập đoàn gặp khó khăn, chúng ta phải đi cầu cứu người ta, điều kiện đưa ra như vậy, có khi nào không được hay cho lắm?"

“Có gì mà không hay cho lắm!” Lương phu nhân quay ra nhìn Lương Nặc giọng quở trách: “ Tôi dù gì cũng đã nuôi con gái bao nhiêu năm như vậy, nó cũng xinh đẹp, lại là đứa trinh nữ, ngoan ngoãn, ở cái xã hội này giờ tìm đứa con gái còn trinh tiết cũng chả dễ dàng gì, tiền cưới mới có một tỷ, gia đình Bắc Minh lại giàu có như thế, tôi còn đang chê ít đây này!”

Đứng trước mặt mẹ kế và chú Hai, xem họ thương lượng đem bán cô thế nào, Lương Nặc chỉ có thể hấp tấp nói: “Con là con gái mẹ, Bắc Minh Dục người ta vẫn nói đấy, gần 60 tuổi rồi, lại còn thân thể ốm yếu, mắc bệnh suy thận, sống không tới ba năm nữa, gả con vào nhà đó mai sau là quả phụ à? Mẹ làm sao lại có thể đẩy con vào nồi lửa như thế chứ?”

“Thế thì mày nhẫn tâm đứng nhìn tập đoàn Bác Thụy phá sản à?” Lương phu nhân nhìn cô cười nhạt: “Đây là sản nghiệp Bác Văn để lại, mày từng nói sẽ dùng cả đời sẽ bảo vệ nó cơ mà?”

Nói đến Lương Bác Văn, trong lòng Lương Nặc đột nhiên hiện lên hình ảnh khi cô còn nhỏ cùng với cha, cha cô bò dưới sàn nhà để cô cưỡi lên lưng, ngày đó cô vừa cười vừa gọi “Ba, Ba....”

Cô đột nhiên hít thở như thể lượng không khí không còn đủ vậy: “Lẽ nào.... không còn có cách nào khác để có thể bảo vệ tập đoàn Bác Thụy?”

“Chủ nợ đã hối thúc lâu rồi, ngoài gia tộc Bắc Minh, tập

đoàn chỉ còn đường phá sản mà thôi!" Lương Bác Sinh và Lương phu nhân kẻ xướng người họa, Lương Bác Sinh sau khi kiên quyết phản đối thì lại quay ra nhẹ nhàng khuyên bảo: "Nặc Nặc, ngày xưa Ba Bác Văn hết mực thương yêu nâng niu con, đến mức nhắc tên con thôi cũng ân cần nhẹ nhàng, thế mà đến giờ Bác Thụy gặp khó khăn, con lại quên hết rồi sao?"

Đứng trong đại sảnh rộng rãi của căn nhà lớn, một cơn gió thổi qua, Lương Nặc trong lòng tuôn tràn ra sự phẫn nộ nhưng lại không thể thể hiện ra được.

Sau khi Ba cô gặp chuyện, Chú Hai tiếp quản tập đoàn Bác Thụy, cô hầu như không nhúng tay hay xen vào chuyện của tập đoàn, trước đây, khi tập đoàn còn có lợi nhuận, Chú Hai không bao giờ nghĩ rằng tập đoàn tất cả là do một tay cha cô tạo dựng, với tư cách là Chú Hai, ông ta cũng không nghĩ tới việc có chút gì đó bù đắp cho đứa cháu gái, nhưng, tới ngày hôm nay, khi tập đoàn gặp khó khăn, người bị đẩy ra chịu trận lại là cô – "một người nhàn rỗi"?

Cắn răng chịu đựng, giọng Lương Nặc như lạc đi "Con đồng ý."

Cô nhất định phải bảo vệ tập đoàn Bác Thụy, bằng bất cứ giá nào!

Ba ngày sau.

Bình thường xe cưới đón tân nương sẽ tới vào khoảng

năm sáu giờ sáng nhưng Lương Nặc ngồi đợi từ rạng sáng ba giờ tới bảy giờ tối chiếc xe cưới bóng loáng màu đen mới từ từ khoan thai tiến vào, hơn nữa còn chẳng có khách khứa gì, cũng chẳng có lời chúc phúc hay tổ chức hôn lễ gì, cô cứ thế bị gán cho nhà Bắc Minh.

Đi qua con đường thẳng tắp, phía cuối con đường chính là nhà chồng cô – Gia tộc Bắc Minh.Trong màn đêm tối đen, cuối tầm mắt là một tòa nhà to lớn u ám, không giống với những biệt thự được thiết kế trong xã hội hiện đại này, ngôi nhà to lớn ấy trông giống như những căn phòng ma mị trong các phim cổ trang, u ám đáng sợ.

Còn chưa tới nơi cô đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Dưới sự hướng dẫn của người giúp việc họ Hà, cô quỳ xuống bái lạy tổ tiên, một vị phu nhân già sau khi đưa cho cô một tấm bảng nói về các điều mà không được làm do tổ tiên gia tộc Bắc Minh để lại, liền đưa cô lên tầng hai của tòa nhà và để cô ở trong một căn phòng hết sức xa hoa.

Ánh đèn lờ mờ ảm đạm, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào qua cửa sổ, Lương Nặc chạy ra để đóng cửa sổ lại thì bất ngờ phía bên ngoài cửa sổ vút qua một cái bóng đen xì.

Một sự ớn lạnh từ sau lưng cô bắt đầu xuất hiện và ngày càng đáng sợ.....

Lương Nặc bị dọa sợ tới mức nằm trốn vào chiếc túi ngủ không dám động đậy.

Đã hơn mười tiếng đồng hồ liên tiếp cô không được nghỉ ngơi, tân lang Bắc Minh Dục thì mãi chưa thấy tới, cô vừa buồn ngủ, vừa mệt vừa đói, mi mắt cô cứ sụp xuống nhưng rồi lại phải cố mở ra.

Không biết đã ngủ bao lâu, trong cơn mơ màng cô dường như nghe thấy tiếng cửa mở cọt kẹt.Đang nằm trên giường cô liền bật dậy, bỗng nhiên cô chỉ thấy một bàn tay đang vuốt nhẹ chiếc nhẫn được gắn đá màu xanh lá cây cùng một đôi mắt với ánh nhìn mập mờ úp mở phía cảnh cửa.Trong căn phòng tối, cô không thể nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông, chỉ có thế mơ hồ nhìn thấy vóc dáng cao lớn, hình thể cường tráng làm cho anh ta nhìn có vẻ vô cùng uy vũ, người đàn ông từng bước từng buốc tiến lại gần cô, cơ thể Lương Nặc run lẩy bẩy, từ sâu trong tim nỗi sợ tràn ngập và cô ý thức được những gì mình sắp phải trải qua, cô liền hốt hoảng thu mình về phía góc đầu giường.

“Chạy đi đâu? Sợ tôi ăn thịt cô à?”

Anh ta vừa tiến gần lại phía cô vừa từ từ tháo dây thắt cà vạt rồi tới từng chiếc cúc áo của chiếc áo sơ mi.

Lương Nặc cố tỏ ra bình tĩnh nhưng không giấu được sự sợ hãi, cô cố gắng thở thật sâu: “Anh....ông chủ của

các anh đâu? Tôi... tôi là vợ của ông chủ anh, tên là Lương Nặc."

"Vợ của ông chủ tôi?" Anh ta bỗng nhiên cười sảng khoái, liếc mắt nhìn Lương Nặc chỉ tay ra phía cửa sổ và nói: "Năm ngoái, vợ của ông chủ tôi từ của sổ của căn phòng này nhảy lầu tự sát, chết rồi, bà ta mượn xác cô hoàn hồn hay cô chính là đầu thai của bà ta? "

Lương Nặc nhìn theo hướng tay anh ta chỉ thì đó chính là cửa sổ mà cô muốn đóng lại ban nãy.

Chạy dọc sống lưng cô là một cơn ớn lạnh, Lương Nặc chỉ biết dùng chăn chùm kín cơ thể, chỉ để hở đôi mắt to tròn sáng long lanh như những ánh sao trong màn đêm, chầm chầm nhìn anh ta và nói: "Anh... Anh đang đùa tôi thôi đúng không? Tôi...Tôi là vợ mới cưới của ông chủ anh, thật đấy!"

"Tôi không cần biết, nhanh nhanh mở cửa sổ ra cho tôi!"

Vừa nói anh ta vừa tiến gần tới mép giường hơn, Lương Nặc vô cùng sợ hãi và cố tìm câu trả lời cho các câu hỏi đang nhảy múa trong đầu cô: Tại sao người đàn ông này có thể tự do ra vào trong căn nhà của gia tộc Bắc Minh, hơn nữa lại còn là phòng tân hôn của ông chủ!

Không lẽ...không lẽ đây là trợ thủ đắc lực nhất của Bắc Minh Dục?

Lương Nặc nhìn ra phía cửa sổ bằng thủy tinh trong suốt lắc đầu và nói: “Đã một ngày tôi chưa ăn gì, vừa đói vừa mệt, hơn nữa, tôi là vợ của ông chủ anh, tại sao tôi lại phải chịu sự chỉ đạo của anh chứ?” Có đánh chết cô cũng sẽ không lại gần chỗ cửa sổ u ám đáng sợ đó.“Tôi bảo cô mở cái cửa sổ đó ra!” Người đàn ông lặp lại câu nói với thái độ không còn bình tĩnh nữa.

Vẻ mặt Lương Nặc lộ rõ sự sợ hãi, túm chặt lấy chiếc chăn đang quấn quanh người và kiên quyết lắc đầu: “Tôi không mở”

“Thật đấy?” Anh ta vừa hỏi vừa để lộ rõ nụ cười của một kẻ đểu cáng.

“Anh gọi ông chủ của anh lại đây cho tôi gặp, sau đó tôi sẽ giúp anh mở cửa sổ kia”

Cô nói như là hắn không có chân tay để làm việc đó vậy, nghĩ vậy hắn lại càng thấy như bị chọc tức, trên miệng lại là nụ cười đểu cáng đó càng được lộ rõ, ngay lúc đó, hắn liền nhảy lên giường, lại gần Lương Nặc và lôi cái chăn đang quấn quanh người cô ra.

“Aaaa! Anh muốn gì....đừng có kéo chăn của tôi! Quân tử thì đừng có mà thế này...”

Hai tay Lương Nặc không ngừng vừa khua vừa đạp xuống giường nhằm không để cho hắn lại gần cô nhưng khi mà bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô vừa

chạm vào vạt áo của hắn, hắn liền lạnh nhạt thốt ra một câu đầy vẻ khinh bỉ: “Đừng có chạm vào tôi!”

Bàn tay nhỏ bé của Lương Nặc như đứng hình, treo lơ lửng không dám động đậy trong không trung ở giữa ngực của hai người. Ngữ khí của câu nói đó như tiềm ẩn một sự lạnh nhạt tới đáng sợ, thân hình mảnh mai đang run sợ của cô thật sự là không dám có bất kỳ sự động đậy nào, chỉ một giây sau, Lương Nặc liền phát hiện ra chiếc chăn quấn quanh người đã bị hắn kéo đi, hắn vẫn tiếp tục mở từng chiếc cúc áo trên người cô.

Bộ lễ phục cô mặc là loại rất cổ và truyền thống,chỉ còn vài chiếc cúc nữa là mở tới phía dưới cùng chiếc áo.

Lương Nặc hoảng hốt, nói còn không rõ ràng: “Tôi là vợ của Bắc Minh Dục – ô...ông chủ của anh. Anh, anh dám làm....anh dám đối xử với tôi như vậy, Bắc Minh Dục sẽ không tha cho anh đâu.”

“Bắc Minh Dục?” Hắn bỗng nhiên dừng lại mọi hành động, tay nắm chặt hàm Lương Nặc và hất mặt cô lên: “Bắc Minh Dục, Bắc Minh Dục, cô thích anh ta đến thế cơ à? Hay là yêu anh ta rồi? Hay là cô muốn có gia sản của nhà Bắc Minh?”

Những năm gần đây, có vô số các cô gái mượn cớ là yêu Bắc Minh Dục nhưng thực chất là mưu đồ nhằm đạt được gia sản của nhà Bắc Minh, hắn ta sớm đã phát ngấy với những kiểu như thế này rồi.

Nếu không phải là cô của hắn ép buộc thì hắn còn sợ bẩn cả cổng khi để Lương Nặc bước chân vào ngôi nhà này.

Nhưng cũng không vấn đề gì, chỉ cần qua đêm này, sáng sớm mai cô sẽ bị đuổi khỏi ngôi nhà này, thậm chí không cần hắn phải động tay.

Đồng tử trong con mắt hắn sáng lên một thứ ánh sáng khiến người khác thấy thật là lạnh lẽo.

Lương Nặc ngơ người ra một lúc mới hiểu được những gì hắn vừa nói, cô liền phản bác: "Không phải vậy! Tôi... Tôi đã được gả cho anh ấy rồi thì anh ấy chính là chồng tôi, chính là người đàn ông của tôi, mặc dù tôi không thật sự rất yêu, rất yêu anh ấy nhưng tôi biết, là một người vợ ít nhất phải thế nào, đó chính là đối xử với anh ấy trước sau như một, anh ấy là duy nhất."

"Anh ấy là duy nhất?" Hắn gân cổ lên nói, giọng lạnh lùng: "Cô đã gặp hắn bao giờ chưa?"

Lương Nặc thấy hắn không có thêm động tĩnh gì xâm hại đến cô, cô càng can đảm nói: "Tôi đương nhiên là gặp anh ấy rồi, hơn nữa anh ấy còn rất yêu tôi, nếu không phải vậy thì làm sao lại cưới tôi chứ? Thế nên, anh không nên ở trên giường cưới của chúng tôi như thế này, nếu anh không bước xuống là tôi hét lên bây giờ đấy!"

“Hét lên, hét lên đi, để sẽ có một đám người đến xem cô vừa mới kết hôn xong mà đã không chịu được sự cô đơn à!”

“Anh, anh là đồ không biết xấu hổ!”

Chỉ một giây sau, hắn không có ý định tiến gần lại cô nữa, ngồi xuống giường liếc nhìn cô, hắn cảm thấy người con gái này thật là ngu ngốc, giọng cười chế giễu của hắn vang lên cùng với cảm giác vô cùng lạnh lẽo bạc tình! Lương Nặc cảm thấy đúng là không thể tưởng tượng được.

Lẽ nào Bắc Minh Dục già tới mức chỉ có thể nằm im một chỗ? Cho nên mới để cái tên thuộc hạ kiêu ngạo lạnh nhạt hờ hững...có thể đột nhập vào phòng tân hôn của vợ mình trong đêm khuya khoắt thế này.

Bắc Minh Dục đứng ở đầu giường, quay lưng về phía ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, bắt đầu cởi bộ đồ tây đang mặc trên người, vứt vào một bên, cùng lúc đó, liền nói ra một câu như tiếng sấm bên tai Lương Nặc: “Tôi chính là Bắc Minh Dục!”

Lương Nặc đứng phắt dậy chằm chằm nhìn hắn: “Không thể nào! Anh đang lừa tôi!”

“Lừa cô? Dựa vào cái sự thông minh mà tôi thấy ở cô thì tôi biết mình chả phải tốn công lừa cô làm gì!”

“Anh nói nhảm!” Lương nặc vừa thấy xấu hổ vừa cảm thấy bị sỉ nhục, cô liền kéo lại quần áo trên người, hướng về phía cánh cửa để chạy ra ngoài: “Bắc Minh Dục đã gần 60 tuổi, thân thể suy yếu, mắc bệnh suy thận, phải nằm trên giường không đi được được đâu, chứ không thể nào là anh!”

Dây thần kinh trên đỉnh đầu Bắc Minh Dục bắt đầu giật không ngừng, hắn ta đưa tay ra túm lấy eo cô bế phốc cô lên nhằm không cho cô chạy ra ngoài sau đó vứt cô lên giường.

Tôi suy thận, bất lực hay không thì cô thử có phải là biết ngay không? Có điều là mẹ cô nói cô vẫn là đứa con gái còn trinh tiết, tiền thách cưới còn đòi thêm 1 tỷ, tôi muốn xem sự cao quý của cái màng đó nó đến mức nào!

Hắn ném cô lên giường sau đó bắt đầu cởi quần áo mặc cho sự phán kháng yếu ớt của cô.Lương Nặc không tin hắn chính là Bắc Minh Dục nhưng vừa nghe anh ta nhắc tới chuyện Lương phu nhân thách cưới nhà Bắc Minh 1 tỷ thì trong lòng cô lại có chút nghi ngờ.

“Anh, anh đúng là Bắc Minh Dục? Những lời đồn đại bên ngoài đều là giả sao?”

Trả lời câu hỏi của cô chỉ là hành động thô lỗ không ngừng kéo quần áo từ trên người cô ra của Bắc Minh Dục, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hắn đã lột bỏ toàn bộ

quần áo trên người cô ra, Lương Nặc ra sức đẩy mình về phía góc giường, nước mắt đầm đìa nhìn hắn và nói: Đêm nay tôi không muốn động phòng với anh, anh làm thế này chẳng khác nào cưỡng...” rồi cô khóc to thành tiếng.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy phần dưới cơ thể bị xâm hạn bằng vật gì đó cứng cứng làm cô đau tới nỗi mắt nhắm chặt, hai hàng lông mày nheo lại như sắp liền vào nhau vậy.

Trong lòng cô nghĩ: Lần trước là mơ còn lần này không phải rồi.

Đúng lúc đó, Bắc Minh Dục dừng lại mọi hành động, thay vào sự im lặng với vẻ mặt dã man là nét mặt lạnh như băng, thô bạo rút tay ra khỏi phần dưới cơ thể cô, hắn nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Lại có thể lừa tôi à?”

Lương Nặc khóc thút thít, không hiểu hắn đang nói gì.

Bắc Minh Dục tiến gần hơn lại phía cô, bóp chặt lấy hàm cô hất mặt cô lên: “Khóc cái gì? Mẹ cô dùng cái điều kiện cô vẫn còn trinh tiết để đòi tiền thách cưới là 1 tỷ, lúc cầm tiền, chẳng phải là vui lắm cơ mà? ”

Lời nói của Bắc Minh Dục làm cô cảm thây vô cùng nhục nhã, cô giải thích: “Tôi đúng là cô gái vẫn còn

trinh tiết! Trước đó tôi chưa tưng quan hệ với bất kỳ người đàn ông nào....”

Cô nghiến chặt răng để nói câu nói đó hết sức rõ ràng nhưng trong lòng lại có chút hoài nghi, phản ứng của hắn cho thấy lẽ nào cô không có cái đó, cái người ta gọi là màng trinh?

Chưa từng quan hệ? Vậy cô nói cho tôi biết sao cái màng đó lại không còn? Á, để tôi đoán xem nào, lúc đạp xe đạp không cẩn thận làm nó rách rồi? Hay là học thế dục bị bóng đáp phải, hoặc cũng có thể là đêm nằm mơ bị đàn ông lấy mất rồi!”

Giọng điệu cười chế nhạo của hắn làm trong lòng Lương Nặc giật mình, trong đầu bắt đầu hiện lên hình ảnh giấc mơ tuổi thanh xuân trước đó cùng với sự việc xảy ra tối hôm đó tại con đường nhỏ ở công viên, nếu như theo lời của Bắc Minh Dục thì....

Tối hôm đó không phải cô nằm mơ!

Trời ơi!

Cô đúng là bị người ta cưỡng bức?

“Tôi...” Lương Nặc thực sự không biết phải giải thích thế nào, chỉ cắn chặt môi và nói: “Thực sự thì tôi không biết....”

Cô luôn nghĩ đó chỉ là một giấc mơ!

“Trước sáng ngày mai, tốt nhất cô hãy cố mà vẽ ra một câu chuyện cho hoàn hảo một tí!”

Hắn nhếch mép cười và thốt ra câu nói đầy sự nhạo báng sau đó cầm lấy bộ đồ đi ra khỏi phòng, trên giường là hình ảnh Lương Nặc ngồi hai tay vặn chặt vào nhau với những suy nghĩ vô cùng lộn xộn.

Người đàn ông trong giấc mơ là thật?

Thế nhưng, lúc cô ngủ dậy thì cô đang nằm trên giường ở nhà, làm sao để giải thích cho điều này? Người đàn ông đó... rốt cục là ai?

Tại sao lại để cô ngủ rồi mới lại đưa cô về phòng, nghĩ lại cô cảm thấy dường như mọi thứ chưa từng xảy ra!

*

Lương Nặc nghĩ mãi không ra cô cũng chẳng thèm nghĩ nữa, thực sự thì quá buồn ngủ rồi, cô liền thả mình xuống giường, thậm chí còn quên mất là mình không mặc gì, nhưng trời vừa rạng sáng một chút thì ngoài cửa có tiếng bước chân nhỏ nhưng rầm rầm đã làm cô giật mình tỉnh giấc.Cô ngồi dậy, hoảng loạn tìm quần áo, khi mà cô chưa đơm hết hàng cúc áo thì đã có hai người phụ nữ tiến lại gần cô.

“Đem đi!”

Một người phụ nữ trung niên chỉ đạo hai người phụ nữ khác.

Lương Nặc hoảng hốt tới mức đơm nhầm cả cúc áo, nhìn cô như một con thỏ bị người ta bắt đi trong cơn sợ hãi tột cùng: “Các người...Các người muốn làm gì?”

Người phụ nữ trung niên không thèm quan tâm tới câu hỏi của cô, hai người phụ nữ kia thì túm chặt lấy tay cô lôi cô khỏi giường và kéo tấm ga giường trắng toát ra, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì nhìn cô sau đó đi ra ngoài.

Trong ngôi biệt thự cổ kính, những tấm gạch màu xanh bằng đá phiến có thể nhìn thấy ở mọi nơi.Lương Nặc bị người phụ nữ trung niên họ Hà kéo mạnh đi xuống đại sảnh ở tầng 1, ngồi trên chiếc ghế lớn ở đại sảnh là một người phụ nữ già có hàng tóc mai đã bạc, đứng ở hai bên là mấy người giúp việc và vệ sĩ, cô ngẩng đầu nhìn thì đó chính là người phụ nữ tối qua đã đeo nhẫn vào tay cô.

Cô nhớ người giúp việc đều gọi bà là: Phu nhân

Lẽ nào đó chính mà thân mẫu của Bắc Minh Dục?

Vẫn còn đang mơ hồ với những suy đoán trong đầu, bỗng nhiên từ phía sau lưng như có cái gì đó đập vào lưng làm cô cảm thấy đau điếng, liền kêu lên và ngã xuống dưới nền nhà, chờ lúc cô cắn răng chịu đựng cơn đau để đứng dậy thì từ phía sau lưng lại bị vật gì

đó đập mạnh vào: “Quỳ xuống!”

Hóa ra cú đánh ban đầu là muốn cô quỳ xuống.

Lương Nặc nấc lên ngẹn ngào, cô biết người phụ nữ ngồi trước mặt mình chính là người có tiếng nói nhất ở gia tộc Bắc Minh. Lúc này không thể chống lại mệnh lệnh mà chỉ có thể chấp nhận quỳ xuống trước mặt bà ta, cố gắng giữ lưng thật thẳng để tránh việc bị những kẻ hung bạo phía sau lưng lại giáng cho cô một đòn đau điếng!

Người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế lạnh lùng và nghiêm nghị liếc nhìn cô đang quỳ và nói: “Vú Hà, nói xem hôm qua vú đã nghe thấy những gì?”

Vú Hà vứt tấm ga giường trắng tinh xuống dưới sàn nhà và nói: “Phu nhân, tối qua theo sự dặn dò của phu nhân, tôi đứng phía ngoài phòng tân hôn của thiếu gia và thiếu phu nhân, nửa đêm nghe thấy thiếu gia nói....thiếu phu nhân là cô gái không còn trong trắng.”

“Lương phu nhân gả cô tới nhà này đã khẳng định cô là đứa con gái còn trinh tiết, đến nay thiếu gia lại phát hiện sự thật không phải vậy, cô nghĩ nhà Bắc Minh này dễ đánh lừa thế à?!”

Bà ta trợn mắt lườm Lương Nặc, làm cô sợ tới mức toàn thân nhũn cả ra: “Không phải như vậy, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì”

“Vú Hà” Phu nhân Bắc Minh phẫn nộ nói: “Đưa cô ta vào nội đường kiểm tra chính xác xem cô ta còn trong trắng hay không”